

P. MAKLÁRI ÉVA

A VERECKEI
– HÁGÓNÁL

*A határodnál nőtem fel, de
átlátni sem lehetett rajtad,
nemhogy átlépni. Szuronyrácsok,
puskahegyek formálta mese-táj.
Évtizedek csöndje és lármája
után most itt állok. Megadatott.
Lassú léptekkel körbejárom
ezt a százszor meggyalázott,
szétvert, sárral dobált emlékművet.
Fülemben lódobogás, szekérekerekek
nyikorgása, ismerős szavak:
„Látjátuk feleim szümtükhel” hol
vagyunk? Folyók, integető dombok,
távoli sík. Megérkeztiünk.
Hazaérkeztem.*

